

Een wit konijn achterna

Het was een warme dag en Alice verveelde zich suf. Ze zat nu al een hele tijd aan de waterkant, samen met haar zus, maar die ging helemaal op in een boek. Een boek zonder één plaatje nog wel, daar val je toch van in slaap?

Door de warmte was Alice zelf trouwens flink slaperig geworden. Ze had niet eens puf meer om madeliefjes te plukken voor een armbandje.

Ze slaakte een diepe zucht. Een dutje dan maar, dacht ze.

En toen gebeurde het...

Haar ogen waren al bijna dicht, toen ze ineens een wit konijn met roze oogjes voorbij zag dribbelen.

Alice schoot overeind. Niet eens vanwege dat konijn, maar om wat ze hem hoorde roepen: 'O nee, o jee, ik kom veels te laat!' (Veels? dacht Alice.)

Ze zag hem een klokje uit zijn vestzak halen, waarop hij opnieuw riep: 'O nee, o jee, veels te laat!' En hij begon nog harder te rennen.

Een pratend konijn met een vestzak en een horloge, dacht Alice, daar moet ik meer van weten! Ze sprong overeind, rende hem achterna en zag nog net dat hij een konijnenhol in dook. Zonder erbij na te denken dook ze achter hem aan. Ze stond er niet eens bij stil dat dit eigenlijk helemaal niet kon, want zo groot is een konijnenhol nou ook weer niet.

De gang waar ze doorheen kroop leek eindeloos, maar er viel geen konijn te bekennen.

‘Waar is dat beest?’ mompelde Alice. Ze had het nauwelijks gezegd of er kwam een einde aan de gang en – Woesh! – daar tuimelde ze in een diepe put.

Je zou denken dat ze meteen zou gaan gillen, of in huilen uit zou barsten (of allebei tegelijk), maar gek genoeg deed ze dat niet. Dat vallen ging namelijk zo wonderlijk traag, dat ze alle tijd had om rustig om zich heen te kijken. Langs de wanden van de put zag ze kastjes en boekenplanken, en hier en daar hing een landkaart of een schilderijtje. Het lukte haar zelfs om een pot van een plank te pakken en het etiket te bestuderen.

Sinaasappeljam stond er in sierlijke letters op geschreven. Verlekkerd maakte Alice de pot open, maar helaas, hij was tot op de bodem leeg. Niet uit mijn handen laten glippen, dacht Alice, straks knalt-ie nog op iemands hoofd.

Intussen viel ze dieper en dieper en een stukje verderop zette ze de pot snel op een andere plank.

Wat een rare manier om te vallen, dacht Alice. Dit is wel wat anders dan keihard van een trap kukelen. Ze zouden me thuis vast dapper vinden: ik ben niet bang, ik huil niet als een kleuter, niks aan het handje. Zo zou ik nog van boven aan een torentrap helemaal tot aan beneden kunnen rollen zonder een kik te geven!

Verder en verder viel ze...

‘Hoeveel meter ben ik eigenlijk al gevallen?’ vroeg ze zich hardop af. ‘Of hoeveel kilometer?’ Misschien kom ik wel tot aan het middelpunt van de aarde, dacht ze, of zelfs tot aan de andere kant van de wereld! Zouden ze daar dan ondersteboven rondlopen, opsekop, zoals kleine kinderen zeggen? Ze begon al te giechelen bij het idee.

Stel trouwens dat het kon, opduiken aan de andere kant van de wereld en dat ze niet wist of ze in Australië of in Nieuw-Zeeland was... Als ik dat dan aan iemand zou vragen, zouden ze me vast een domme gans vinden. (Waarop ze zich meteen afvroeg waar die uitdrukking vandaan kwam, zo dom zijn ganzen toch niet?)

‘Hm, nee, vragen ga ik in dat geval niet doen,’ besloot ze hardop. ‘Hopelijk zie ik dan ergens een bordje.’

Het volgende moment schoten haar gedachten naar haar kat, Dinah. Ze zouden haar hopelijk wel te eten geven? Dit verhaal kon wel een poosje duren en ze moest straks nog terug ook.

‘O Dinah, wat mis ik je!’ riep Alice uit. ‘Konden we hier maar met z’n tweetjes vallen. Je zou hier geen vliegende muizen tegenkomen, want die bestaan niet, maar misschien zou je een vleermuis kunnen vangen. Vleermuizen zijn ook een soort muizen, anders zouden ze niet zo heten. Maar uhm... eten katten wel vleermuizen?’

Ineens voelde ze zich een beetje draaierig. In de verte hoorde ze haar eigen stem rare woorden mompelen (woorden als muisvleren en vleerkatten) en ze zakte weg in een droom waarin ze met Dinah aan het wandelen was. Hand in hand nog wel (want in een droom kan alles).

‘Zeg Dinah, heb jij weleens een vleermuis gegeten?’ vroeg Alice in die droom. Antwoord kreeg ze niet, want op dat moment belandde ze met een plof in een berg takjes en verdorde bladeren.

Opnieuw schrok ze niet, ze keek alleen maar verbaasd om zich heen. Het was hier nogal donker, maar voor zich uit zag ze wel het witte konijn rennen.

Ze vloog hem achterna, en vlak voordat hij een hoek om sloeg, hoorde ze hem zeggen: ‘Alle snorharen en wipstaarten nog aan toe, het wordt later en later!’ (Nogal logisch, dacht Alice, vroeger zal het niet worden.) Ook zij rende de hoek om en kwam in een lange, lage hal, met lampjes aan het plafond en overal deuren, maar nergens een konijn. Door welke deur is hij geglipt? dacht Alice. Op goed geluk probeerde ze er een: op slot. Tweede en derde deur: ook op slot. Ze probeerde ze allemaal, maar niet één ging er open.

Vertwijfeld keek Alice om zich heen, tot ze een glazen tafeltje zag, met daarbovenop een gouden sleutel.

‘Ha!’ riep Alice.

Ze probeerde de sleutel op alle deuren, maar óf de sloten waren te groot, of de sleutel was te klein – het was maar hoe je het bekeek.

Opnieuw keek ze om zich heen en haar blik viel op een lang gordijn. Voorzichtig trok ze het een stukje opzij, maar er zat niets anders achter dan een muur. Totdat ze naar beneden keek en daar een deurtje zag. Alice hurkte neer en stak het gouden sleuteltje in het slot.

Drie keer raden of het paste...

Voorzichtig duwde ze het deurtje open, gluurde naar binnen en zag de schitterendste tuin die ze ooit had gezien. Alice zou wel naar die zee aan bloemen en fris klaterende fonteinen willen vliegen, maar hoe kwam ze daar? Haar hoofd paste niet eens door dat deurtje, laat staan de rest.

Kon ik maar krimpen en weer groeien, dacht ze. Of als een telescoop in- en uitschuiven. Ze stond weer op en keek hoopvol rond. Misschien lag er nu een andere sleutel op het tafeltje, of een boek waarin stond hoe je kon krimpen en groeien.

Er lag geen sleutel, wel stond er een flesje.

‘Dat stond er net toch niet?’ mompelde ze. ‘Of keek ik met mijn neus?’ Ze schudde haar hoofd. ‘Nee nee, zeker niet.’

